

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: Pr-8302/2020-26

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski radni sud u Zagrebu, po sucu toga suda Melaniji Centner, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Milana Buljan iz Sinja, Ulica Ivana Gundulića 5, OIB: 70178104802, zastupanog po punomoćniku Draženu Ivanić, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika PETROL d.o.o. iz Zagreba, Savska Opatovina 36, OIB: 75550985023, zastupanog po punomoćniku Srđanu Barović, odvjetniku iz Zagreba, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 01. srpnja 2026. godine, u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, dana 18. rujna 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

"Nalaže se tuženiku PETROL d.o.o. Zagreb, Ul. Oreškovićeve br. 6/h, OIB 75550985023 da isplati tužitelju MILANU BULJAN iz Sinja, Ul. I. Gundulića br. 5, OIB 70178104802 s naslova naknade za vrijeme trajanja otkaznog roka, otpremnine i naknade štete zbog donošenja nezakonite Odluke o izvanrednom otkazu Ugovora o radu od 20. prosinca 2017. godine novčani iznos od 10.143,80 EUR s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama kako slijedi:

- na iznos od 822,47 EUR naknade za korištenje otkaznog roka tekućom od 15. lipnja 2018. godine pa do isplate,

- na iznos od 822,47 EUR naknade za korištenje otkaznog roka tekućom od 15. srpnja 2018. godine pa do isplate,

- na iznos od 1.919,10 EUR otpremnine tekućom od 15. lipnja 2018. godine pa do isplate.

- na iznos od 6.579,76 EUR naknade štete zbog donošenja nezakonite Odluke o izvanrednom otkazu Ugovora o radu od 20. prosinca 2017. godine tekućom od 21. prosinca 2017. godine pa do isplate, kao i da nadoknadi tužitelju troškove ovog parničnog postupka s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana presuđenja pa do isplate sve to po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 01. siječnja 2023. godine pa do 29. prosinca 2023. godine po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem

kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvoga kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30. prosinca 2023. godine pa nadalje sve do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve to u roku od 8. dana pod prijetnjom ovrhe."

II. Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 1.500,00 eura sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 18. rujna 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

O b r a z l o ž e n j e

1. Tužitelj u tužbi navodi da je bio zaposlenik tuženika na radnom mjestu prodavač na benzinskoj postaji Mosor AC — sjever (TM 4069) — Autocesta Zagreb - Split (21254 Blato na Cetini), i to osnovom Ugovora o radu na neodređeno vrijeme sve od 01.11.2015. pa do 21.12.2017. Navodi da je i prije 01.11.2015. tužitelj radio za tuženika na istom radnom mjestu osnovom Ugovora o radu na određeno vrijeme, koji Ugovor se periodično produžavao, tako da tužitelj kod tuženika ima ukupno sedam (7) godina radnog staža. Dana 20.12.2017. tuženik je donio Odluku o izvanrednom otkazu Ugovora o radu na neodređeno vrijeme od 01.11.2015., kojom tužitelju izvanredno otkazuje radni odnos. Kako je ova Odluka tuženika uručena tužitelju dana 21.12.2017., to je sukladno s točkom 2. Odluke tužitelju s danom 21.12.2017. prestao radni odnos.

Dalje navodi da je dana 01.02.2018. tužitelj ustao s tužbom pred Općinskim radnim sudom u Zagrebu pod posl. brojem Pr-2602/2018 protiv tuženika PETROL d.o.o., radi utvrđenja da Odluka o izvanrednom otkazu ugovora o radu nije dopuštena. Ovaj sudski spor završio je na način da je Županijski sud u Zagrebu presudio u korist tužitelja svojom odlukom posl. broj GŽ R-2108/2019 od 11.02.2020. te je utvrdio da Odluka o izvanrednom otkazu ugovora o radu od 20.12.2017., koju je donio tuženik, nije dopuštena te da tužitelju nije prestao radni odnos s danom 21.12.2017., već da se nalaže tuženiku da tužitelja vrati na njegovo radno mjesto.

Tužitelj navodi da je dana 25.08.2020. tuženiku uputio Poziv na plaćanje obveza iz radnog odnosa prema presudi Županijskog suda u Zagrebu posl. broj GŽ R-2108/2019 od 11.02.2020. U tome pozivu tužitelj je izvijestio tuženika da mu više nije prihvatljivo nastaviti raditi za tuženika te da je u radnom odnosu kod drugog poslodavca sve od 07.05.2018. Nadalje, tužitelj je pozvao tuženika da mu isplati zaostale plaće za razdoblje od dana prestanka radnog odnosa osnovom nezakonite Odluke o otkazu od 21.12.2017., pa do 07.05.2018., kao i pripadajuću naknadu za korištenje otkaznog roka, otpremninu te naknadu štete zbog nezakonitog otkaza. Navodi da je tuženik pristao isplatiti tužitelju isključivo zaostale plaće uz uvjetovanje isplate time da tužitelj potpiše

Sporazum o prestanku radnog odnosa, a što je tužitelj odbio. Bez obzira na ovu okolnost, tuženik je ipak isplatio tužitelju kao nesporne neisplaćene plaće od 21.12.2017. pa do 07.05.2018. s pripadajućim kamatama, da bi mu odbio isplatiti bilo što drugo od potraživanja iz radnog odnosa koja pripadaju tužitelju.

Stoga tužitelj potražuje naknadu za korištenje otkaznog roka, i to u trajanju od dva mjeseca, jer je isti radio neprekidno za tuženika kroz vremenski period od punih sedam (7) godina, i to dio osnovom ugovora na određeno vrijeme, a dio na osnovu ugovora na neodređeno vrijeme, pa u smislu odredbe čl. 121. Zakona o radu potražuje 10.318,48 kn s kamatama tekućim od 15.06.2018. pa do isplate. Nadalje, tužitelj potražuje otpremninu u smislu odredbe čl. 126. Zakona o radu, i to u visini 1/3 prosječne plaće ostvarene u zadnja tri mjeseca za svaku godinu radnog staža, a što bi konkretno činilo $(5.159,24 / 3 = 1.719,75 \times 7 = 12.038,25 \text{ kn})$ 12.038 25 kn s kamatama tekućim od 15.06.2018. godine. Osim toga, tužitelj potražuje i novčani iznos naknade štete zbog okolnosti da mu je tuženik dao nezakonit izvanredni otkaz u smislu odredbe čl. 125. Zakona o radu, pa kako je tužitelj radio za tuženika besprijekorno punih sedam (7) godina te kako je u vrijeme otkazivanja imao malo djeteta u dobi od jednog i pol mjeseca te je s plaćom trebao uzdržavati i sebe i svoju obitelj (suprugu i dijete), a gdje je umjesto pomoći od tuženika doživio uvrede, lažne optužbe, poniženje i otkaz, to tužitelj potražuje maksimalni iznos naknade štete zbog nezakonitog otkaza od 8 (osam) plaća, pa to čini $(5.159,24 \text{ kn} \times 8 = 41.273,92 \text{ kn})$ 41.273 92 kn s kamatama tekućim od 21.12.2017. godine.

2. Konačno uređenim tužbenim zahtjevom kao u podnesku od 30.09.2025. tužitelj od tuženika potražuje isplatu novčanog potraživanja u bruto iznosu od 10.143,80 eura, koje se sastoji od dviju naknada za korištenje otkaznog roka za mjesece svibanj 2018. i lipanj 2018., sa zateznom kamatom, obje naknade u iznosu od po 822,47 eura, nadalje potražuje iznos od 1.919,10 eura na ime otpremnine sa zateznom kamatom, kao i iznos od 6.579,76 eura na ime naknade štete, sa zateznom kamatom, time da se zatezna kamata na svako potraživanje potražuje od dospijeca pa do isplate. Tužitelj također potražuje i naknadu parničnog troška sa zateznom kamatom tekućom od presuđenja do isplate.

3. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, kao neutemeljenom i neosnovanom u cijelosti. U odnosu na toč. I tužbe, tuženik predlaže da sud sukladno čl. 213 Zakona o parničnom postupku donese rješenje o prekidu postupka u ovom predmetu do donošenja odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske povodom uložene revizije tuženika na presudu Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj GŽ R-2108/2019. Tuženik smatra da citirana presuda predstavlja pravnu osnovu tužbenog zahtjeva tužitelja u predmetnom postupku te ukoliko Vrhovni sud Republike Hrvatske preinači ili ukine istu presudu, navedeno će u bitnom utjecati na ishod ovog spora.

Vezano za navode iz toč. II tužbe, tuženik ističe da je ispunio svoju obvezu sukladno presudi Županijskog suda poslovni broj GŽ R-2108/2019 te je pozvao tuženika (ispravno bi trebalo pisati tužitelja) da se vrati na posao te mu je izvršio isplatu svih plaća zajedno sa zateznom kamatom, kao i troškove postupka. Naime, nakon donošenja citirane presude GŽ R-2108/2019 tuženik je tužitelja pozvao da se vrati na posao, ali je tužitelj to odbio učiniti, zbog čega je tuženik dana 07.09.2020. bio prisiljen donijeti novu Odluku o izvanrednom otkazu ugovora o radu. Navodi da tužitelj u predmetu pod poslovnim brojem (nedostaje oznaka Pr) 8306/2020, koji se vodi kod ovoga suda, osporava zakonitost odluke o otkazu te od tuženika traži isplatu plaća,

naknadu štete i dr. Tuženik smatra da je za rješavanje zahtjeva tužitelja po predmetnoj tužbi, prethodno pitanje rješavanje zahtjeva tužitelja u predmetu Pr-8306/2020, pa predlaže da se ovaj postupak prekine do donošenja pravomoćne odluke u predmetu Pr-8306/2020.

Tuženik navodi da tužitelj predmetnom tužbom potražuje iznose s osnova otkaznog roka, otpremnine i naknadu štete, a za što smatra da je u cijelosti neosnovano i suprotno odredbama Zakona o radu. Naime, smatra da tuženik (ispravno bi trebalo pisati tužitelj) nema pravo na iznos s osnova otkaznog roka, obzirom da mu je radni odnos prestao Odlukom o izvanrednom otkazu ugovora o radu od 07.09.2020. (predmet poslovni broj Pr-8306/2020). Osim toga, navodi da je tuženik tužitelju izvršio isplatu svih zaostalih plaća od dana donošenja prvog izvanrednog otkaza ugovora o radu te da tužitelj nema pravo na otpremninu, iz razloga što mu radni odnos nije prestao poslovno uvjetovanim otkazom. Pri tome tuženik ističe kako se tužitelj odbio vratiti na posao, zbog čega je tuženik bio prisiljen otkazati mu ugovor o radu. U odnosu na naknadu štete, tuženik smatra da tužitelj nije pretrpio nikakvu štetu, obzirom da je tuženik tužitelju izvršio isplatu svih zaostalih plaća uvećanih za zatezne kamate. Tuženik kao bitno ističe da tužitelj od suda nije nikada tražio sudski raskid ugovora o radu, već je tužiteljev ugovor o radu prestao važiti odlukom o izvanrednom otkazu ugovora o radu, i to zbog razloga na strani tužitelja.

Osim toga, tuženik osporava visinu tužbenog zahtjeva kao prekomjernu u cijelosti. Slijedom navedenog, tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev, uz naknadu parničnog troška tuženiku.

4. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u presudu Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj GŽ R-2108/2019-2 od 11.02.2020. (str. 6-9 spisa), poziv tužitelja od 25.08.2020. na plaćanje obveza iz radnog odnosa po presudi poslovni broj GŽ R-2108/2019 od 11.05.2020. - točan datum je 11.02.2020. (str. 10-12 spisa), tužiteljevu tužbu iz ovosudnog predmeta poslovni broj Pr-8306/2020 (str. 19-21 spisa), reviziju tuženika izjavljenu u predmetu poslovni broj Pr-2602/2018 (str. 22-28 spisa), tuženikov Popis virmana plaće s datumom ispisa 15.09.2020. (str. 32-33 spisa), presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 1108/2020-2 od 27.09.2023. (str. 40-42 spisa), presudu Županijskog suda u Rijeci poslovni broj GŽ R-55/2023-6 od 08.05.2024. (str. 58-61 spisa) i dokumentaciju dostavljenu uz nalaz i mišljenje vještaka financijske struke (str. 80-98 spisa). U postupku je saslušan tužitelj kao stranka te svjedoci Renata Horvat i Sanjin Franković, a provedeno je i financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku mr. Zrinku Ručević iz Ručević vještačenja d.o.o.

5. Cijeneći rezultate dokaznog postupka prema odredbi čl. 8 Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/2022, 155/2023 i 146/2025 - dalje u tekstu ZPP), sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja neosnovan u cijelosti.

6. Među strankama nije sporno da je tužitelj bio radnik kod tuženika zaposlen na radnom mjestu prodavač na benzinskoj postaji, temeljem sklopljenog Ugovora o radu na neodređeno vrijeme od 01.11.2015.

Nadalje, nije sporno da je tuženik tužitelju otkazao isti Ugovor o radu Odlukom o izvanrednom otkazu od 20.12.2017.

Nije niti sporno da je radi osporavanja tog izvanrednog otkaza, po tužbi tužitelja vođen radni spor te da je prvostupanjskom presudom Općinskog radnog suda u

Zagrebu poslovni broj Pr-2602/2018-25 od 30.10.2019. tužitelj bio odbijen s tužbenim zahtjevom.

Među strankama nije niti sporno da je po žalbi tužitelja na citiranu prvostupanjsku presudu, drugostupanjski sud, odnosno Županijski sud u Zagrebu presudom poslovni broj GŽ R-2108/2019-2 od 11.02.2020. preinačio prvostupanjsku presudu i pravomoćno utvrdio da je tuženikova Odluka o izvanrednom otkazu ugovora o radu donijeta dana 20.12.2017. nedopuštena te da tužitelju nije prestao radni odnos kod tuženika s danom 21.12.2017. Tuženiku je ujedno naloženo u roku od 8 dana vratiti tužitelja na rad, odnosno na poslove radnog mjesta prodavač na BP Mosor AC Sjever (TM 4069) sukladno Ugovoru o radu od 01.11.2015.

Među strankama nije niti sporno da je tužitelj zasnovao novi radni odnos, kod novog poslodavca, dana 07.05.2018., odnosno tijekom trajanja prvostupanjskog postupka radi utvrđenja nedopuštene prve tuženikove Odluke o izvanrednom otkazu ugovora o radu od 20.12.2017. te da se tužitelj nikada nije vraćao na rad kod tuženika.

Osim toga, nije sporno da je tuženik donio i drugu odluku o otkazu ugovora o radu tužitelju, odnosno Odluku o izvanrednom otkazu od 07.09.2020. (iz razloga što se tužitelj nije odazvao pozivu tuženika da se vrati na rad i nije došao na posao) te da je tužitelj u sudskom postupku koji se vodio kod ovoga suda pod poslovnim brojem Pr-8306/2020 odbijen s tužbenim zahtjevom, i to presudom od 08.12.2022., time da je tužitelj u tome postupku predložio utvrđenje da je Odluka o izvanrednom otkazu ugovora o radu od 07.09.2020. nedopuštena i da tužitelju nije prestao radni odnos kod tuženika s danom 07.09.2020.

Nadalje, nije niti sporno da je tužitelj odbijen sa žalbom na citiranu prvostupanjsku presudu u odnosu na drugu odluku o izvanrednom otkazu, obzirom da je presudom Županijskog suda u Rijeci poslovni broj GŽ R-55/2023-6 od 08.05.2024. tužiteljeva žalba odbijena kao neosnovana i potvrđena je presuda suda prvog stupnja.

Osim svega navedenog, među strankama nije sporno niti da je tuženik tužitelju izvršio isplatu svih naknada plaća od dana nezakonitog otkaza donijetog 20.12.2017. do 07.05.2018., odnosno do dana zasnivanja novog radnog odnosa tužitelja kod novog poslodavca, s pripadajućom zateznom kamatom, pa to potraživanje niti nije predmet ovoga spora.

7. Među strankama je sporan pravni osnov i visina tužbenog zahtjeva.

8. Predmet ovoga spora je novčano potraživanje tužitelja kao bivšeg radnika tuženika, i to naknade za korištenje otkaznog roka od dva mjeseca, kao i isplata otpremnine te potraživanje naknade štete zbog donošenja nezakonite Odluke tuženika o izvanrednom otkazu ugovora o radu od 20.12.2017.

9. Saslušanjem tužitelja kao stranke sud je utvrdio da je bivši radnik tuženika, kod kojeg je bio u radnom odnosu od travnja ili svibnja 2011., zaključno s prosincem 2017. Tužitelj je naveo da je osim predmetnog postupka, protiv tuženika vodio još dva sudska spora, odnosno da je osporavao dvije odluke o izvanrednim otkazima ugovora o radu. Tužitelj navodi da mu je do sljedećeg zaposlenja od strane tuženika bila izvršena isplata svih pripadajućih naknada plaća s kamatom. Tužitelj dalje navodi da je nakon izvršene isplate tih plaća, tuženik od njega tražio da potpiše da prema njemu nema više nikakvih novčanih potraživanja, a da se on s time nije složio, obzirom da je kod tuženika prethodno radio 7 godina, dok je tuženik smatrao da njemu ne pripadaju daljnja novčana potraživanja koja su u konačnici predmet ovoga spora. Na upit iz kojeg razloga je ponovno dobio izvanredni otkaz, odgovara da je nakon odluke suda da je otkaz

nezakonit i nakon poziva tuženika da se vrati na posao, on tada već radio kod drugog poslodavca i odbio je povratak na posao kod tuženika te zaključno navodi da mu Petrol tada nije nudio nikakav sporazum.

10. Iskazom svjedoka Renate Horvat sud je utvrdio da je bivša radnica tuženika, kod kojeg je bila u radnom odnosu od svibnja 2018. do svibnja 2024. i da je na početku obavljala poslove obračuna plaća, a kasnije je radila u odjelu financija. Navela je da tužitelja osobno ne poznaje te je negirala da je ona s tužiteljem vodila pregovore oko isplate nakon donijete presude kojom je otkaz tužitelju utvrđen nedopuštenim. Svjedok je iskazala da je ona jedino sačinila obračun, odnosno dokumente za isplatu i potrebne obrasce, a da se taj obračun odnosio na obračun plaća, odnosno naknade plaće i pripadajućih doprinosa na isto. Na upit da li je na njezine ruke došao poziv na plaćanje od strane tužitelja, odgovara da nije, već da je ona jedino od svog nadređenog Sanjina Frankovića dobila nalog da izvrši prethodno opisani obračun i nije joj poznato što je dalje bilo.

11. Iskazom svjedoka Sanjina Frankovića sud je utvrdio da je bivši radnik tuženika, kod kojeg je bio u radnom odnosu od 15.07.2019. do 01.04.2022. te da je cijelo to vrijeme obavljao poslove istog radnog mjesta, a to je voditelj pravne i kadrovske službe. Tužitelj svjedoku nije osobno poznat, ali mu je poznat njegov predmet te navodi da je u 2020. godini tuženik zaprimio drugostupanjsku presudu kojom je Odluka o tužiteljevom otkazu ugovora o radu utvrđena nedopuštenom te je tužitelj trebao biti vraćen na rad. Navodi da se tužitelj obratio tuženiku radi uređenja novčanog potraživanja, iz razloga što nije imao volju vraćanja na rad. Navodi da je tuženik izvršio obračun po toj presudi i tužitelju je izvršio isplatu svih zaostalih plaća kako je tužitelj tražio, zajedno s kamatama. Svjedok se sjeća da je tužitelj tražio i dodatne isplate s osnove otpremnine i otkaznog roka, koje isplate mu nisu izvršene, iz razloga što tužitelju tada nije prestao radni odnos zbog presude. Dalje navodi da su tužitelja pozvali da se vrati na rad po toj drugostupanjskoj presudi, a kako se tužitelj nije vratio na rad protekom roka određenog Pravilnikom o radu, to je tužitelju ponovno izvanredno otkazan ugovor o radu. Na upit što se događalo po ovom drugom izvanrednom otkazu, odgovara da je tužitelj ponovno podnio zahtjev za zaštitu prava i pokrenuo je novi sudski postupak, pri čemu mu nije poznat ishod istoga, jer je on, tj. svjedok tada prestao raditi kod tuženika. Na upit nakon što su tužitelju izvršene isplate vezano za prvi otkaz ugovora o radu, je li na te isplate bilo kakvih primjedbi od strane tužitelja, odgovara da nije, jer su tužitelju izvršili isplatu plaće koju bi on primio da je bio u radnom odnosu i taj je obračun bio usklađen s punomoćnikom tužitelja. Na upit da li se sjeća jesu li tim sporazumom o međusobnom uređenju odnosa, kojim je trebalo biti utvrđeno da tužitelju prestaje radni odnos u svibnju 2018. kada je počeo raditi kod drugog poslodavca, uvjetovali tužitelja da potpiše da nakon isplata plaća nema drugih potraživanja, svjedok je odgovorio da se zbog proteka vremena toga doista ne sjeća. Na upit koji je bio razlog da tužitelju nisu isplaćena ostala potraživanja kako je to tužitelj zahtijevao u dopisu, odnosno zahtjevu pisanom po punomoćniku, odgovara da je presudom utvrđeno da je otkaz nedopušten, a što znači da radniku radni odnos uopće nije prestao, a kada nema prestanka radnog odnosa, tada nema niti prava na otpremninu niti na otkazni rok. Na upit ima li tužitelj pravo na naknadu štete zbog nezakonitog otkaza, odgovara da mu nije jasno o kojoj šteti se radi, jer nikakova šteta nije utvrđena sudskom odlukom.

12. Sud je u cijelosti poklonio vjeru iskazu svjedoka Renate Horvat i Sanjina Frankovića, jer se ovome sudu ukazuju kao istiniti, životno logični i međusobno suglasni.

Osim toga, na iskaze ovih svjedoka nije bilo nikakvih prigovora parničnih stranaka, posebice tužitelja, a njihovi iskazi su u skladu i sa spisom priležećom dokumentacijom. U odnosu na iskaz tužitelja saslušanog kao stranke, sud mu je poklonio vjeru u svim dijelovima koji se odnose na činjenice koje među strankama nisu bile sporne, odnosno u onim dijelovima u kojima nije u suprotnosti s iskazima svjedoka Horvat i Franković te u onim dijelovima u kojima nije u suprotnosti sa spisom priležećom dokumentacijom.

13. Obzirom da je među strankama bila sporna i visina tužbenog zahtjeva, to je po prijedlogu tužitelja, na njegov rizik i trošak, izveden dokaz financijskim vještačenjem, time da je sud odredio osobu vještaka, a to je mr. Zrinko Ručević iz Ručević vještačenja d.o.o., sa zadatkom utvrđenja visine potencijalnog novčanog potraživanja tužitelja.

Vještak je izradio Nalaz i mišljenje od 22.07.2025. te je uzevši u obzir zadatak vještačenja i spisom priležeću dokumentaciju, u nalazu naveo da je tužitelj bio zaposlenik tuženika na radnom mjestu prodavača na benzinskoj postaji Mosor AC – sjever, na auto-cesti Zagreb – Split kod mjesta Blato na Cetini. Navodi da je dana 01.11.2015. između tužitelja i tuženika sklopljen Ugovor o radu na neodređeno vrijeme te da je dana 20.12.2017. tuženik donio Odluku o izvanrednom otkazu ugovora o radu na neodređeno vrijeme. Vještak navodi da je prije 01.11.2015. tužitelj radio kod tuženika na istom radnom mjestu temeljem Ugovora o radu na određeno vrijeme, koji se periodično produžavao. Navodi da prema iskazima tužitelja tijekom ovog postupka, proizlazi da je on kod tuženika ostvario radni staž u ukupnom trajanju od 7 godina te da je tužitelju radni odnos prestao dana 21.12.2017. kada mu je uručena Odluka o izvanrednom otkazu. Nadalje, vještak u nalazu navodi da je odlukom Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj GŽ R-2108/2019 od 11.02.2020. utvrđena nedopuštenost Odluke o izvanrednom otkazu ugovora o radu te da prema istoj tužitelju nije prestao radni odnos kod tuženika i tuženiku je naloženo vratiti tužitelja na njegovo radno mjesto.

Vještak navodi da je tužitelj, temeljem presude Županijskog suda u Zagrebu, zatražio od tuženika isplatu zaostalih plaća za razdoblje od dana prestanka radnog odnosa zbog nezakonitog otkaza, tj. od 21.12.2017. do dana kada je tužitelju započeo radni odnos kod drugog poslodavca, tj. do 07.05.2018., kao i pripadajuću naknadu za korištenje otkaznog roka, otpremninu te naknadu štete zbog nezakonitog otkaza. Vještak dalje navodi da iz tužbenog zahtjeva (pravilno: činjeničnih navoda tužbe) proizlazi da je tuženik tužitelju isplatio neisplaćene plaće u razdoblju od 21.12.2017. do 07.05.2018. s pripadajućim kamatama, ali da mu je odbio isplatiti ostala potraživanja iz radnog odnosa koja mu pripadaju.

Vještak navodi što predstavlja predmetni tužbeni zahtjev, a to je: naknada za korištenje otkaznog roka u trajanju od 2 mjeseca (na osnovu neprekidnog rada kod tuženika od 7 godina); otpremnina u smislu odredbe čl. 126 Zakona o radu (NN 93/2014 i 127/2017 – u daljnjem tekstu ZR), i to u visini 1/3 prosječne plaće ostvarene u zadnja 3 mjeseca za svaku godinu radnog staža te iznos naknade štete zbog nezakonitog izvanrednog otkaza ugovora o radu u smislu čl. 125 Zakona o radu, i to u visini od 8 plaća. Vještak u nalazu navodi i da je tuženik uložio reviziju na presudu Županijskog suda u Zagrebu te da je presudom Vrhovnog suda RH broj 1108/2020-2 od 27.09.2023. potvrđena presuda Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj GŽ R-2108/2019-2 od 11.02.2020.

Vještak je u Tabeli 1 nalaza izvršio izračun prosječne plaće tužitelja u zadnja 3 mjeseca prije otkaza, odnosno navodi da prosječna mjesečna plaća tužitelja za razdoblje od rujna do studenog 2017. iznosi 822,47 eura.

U odnosu na otkazni rok, vještak navodi da prema čl. 122 st. 1 toč. 4 ZR-a otkazni rok kod redovitog otkaza traje najmanje 2 mjeseca, ako je radnik kod istog poslodavca

proveo neprekidno 5 godina. Nadalje, prema čl. 122 st. 3 ZR-a, radniku kojem se ugovor o radu otkazuje zbog povrede obveze iz radnog odnosa (otkaz uvjetovan skrivljenim ponašanjem radnika), utvrđuje se otkazni rok u dužini polovice otkaznog roka utvrđenog u st. 1. Vještak još navodi da tuženik (ispravno bi trebalo pisati tužitelj) tvrdi da je kod poslodavca ostvario ukupno 7 godina radnog staža, čime bi u konkretnom slučaju njegov otkazni rok iznosio 2 mjeseca, uzimajući u obzir da je Odluka o izvanrednom otkazu proglašena nezakonitom.

U odnosu na visinu otpremnine, vještak citira odredbu čl. 126 st. 1, st. 2 i st. 3 ZR-a, pri čemu je u st. 1 propisano da radnik kojem poslodavac otkazuje nakon dvije godine neprekidnog rada, osim ako se otkazuje zbog razloga uvjetovanih ponašanjem radnika, ima pravo na otpremninu u iznosu koji se određuje s obzirom na dužinu prethodnog neprekidnog trajanja radnog odnosa s tim poslodavcem. Isti čl. u st. 2 propisuje da se otpremnina ne smije ugovoriti, odnosno odrediti u iznosu manjem od jedne trećine prosječne mjesečne plaće koju je radnik ostvario u 3 mjeseca prije prestanka ugovora o radu, za svaku navršenu godinu rada kod toga poslodavca. Isti čl. u st. 3 propisuje da ako zakonom, kolektivnim ugovorom, pravilnikom o radu ili ugovorom o radu nije određeno drukčije, ukupan iznos otpremnine iz st. 2 ovoga članka ne može biti veći od šest prosječnih mjesečnih plaća koje je radnik ostvario u tri mjeseca prije prestanka ugovora o radu. Stoga bi, u konkretnom slučaju, visina otpremnine kod ostvarenih 7 godina radnog staža kod predmetnog poslodavca iznosila 1.919,10 eura ($822,47 \text{ eura} / 3 = 274,16 \times 7$).

U odnosu na naknadu štete, vještak citira odredbu čl. 125 ZR-a, kojom je u st. 1 propisano da ako sud utvrdi da otkaz poslodavca nije dopušten, a radniku nije prihvatljivo nastaviti radni odnos, sud će na zahtjev radnika odrediti dan prestanka radnog odnosa i dosuditi mu naknadu štete u iznosu od najmanje tri, a najviše osam propisanih ili ugovoreni mjesečnih plaća toga radnika, ovisno o trajanju radnog odnosa, starosti te obvezama uzdržavanja koje terete radnika. Kako predmetnim tužbenim zahtjevom tužitelj potražuje naknadu štete u visini od 8 propisanih ili ugovoreni mjesečnih plaća, ista bi iznosila 6.579,76 eura ($822,47 \text{ eura} \times 8$).

Slijedom svega navedenog, vještak financijske struke daje mišljenje, u skladu s utvrđenjima i izračunima iz nalaza i temeljem pregledane dokumentacije, a pod pretpostavkom da je tužitelj kod tuženika ostvario 7 godina radnog staža, i to kako slijedi. U prvom redu, prosječna plaća tužitelja ostvarena u zadnja tri mjeseca prije izvanrednog otkaza koji je dobio u prosincu 2017. iznosila je 822,47 eura. Nadalje, otkazni rok iznosio bi 2 mjeseca, otpremnina bi u konkretnom slučaju iznosila 1.919,10 eura, dok bi naknada štete prema zahtjevu tužitelja iznosila 6.579,76 eura.

14. Niti jedna parnična stranka nije imala primjedbi niti prigovora u odnosu na provedeno financijsko vještačenje te je tužitelj u podnesku od 30.09.2025. konačno uredio tužbeni zahtjev, na način da potražuje: iznos od 822,47 eura naknade za korištenje otkaznog roka sa zateznom kamatom tekućom od 15.06.2018. pa do isplate; iznos od 822,47 eura naknade za korištenje otkaznog roka sa zateznom kamatom tekućom od 15.07.2018. pa do isplate; iznos od 1.919,10 eura na ime otpremnine sa zateznom kamatom tekućom od 15.06.2018. pa do isplate te iznos od 6.579,76 eura na ime naknade štete zbog donošenja nezakonite Odluke o izvanrednom otkazu ugovora o radu od 20.12.2017. sa zateznom kamatom tekućom od 21.12.2017. pa do isplate, odnosno tužitelj potražuje novčani iznos u ukupnom zbroju od 10.143,80 eura s pripadajućom zateznom kamatom.

15. Sud za nalaz i mišljenje vještaka financijske struke smatra da je izrađen objektivno i u skladu s pravilima struke, temeljem spisu priležeće dokumentacije i relevantnih odredbi ZR-a. Međutim, sud predmetni nalaz i mišljenje nije cijenio na način da bi prihvatio da tužitelju pripadaju novčani iznosi koji su utvrđeni od strane financijskog vještaka, iz razloga što je sud u konačnici ocijenio da je tužbeni zahtjev tužitelja neosnovan u cijelosti.

16. Sud je nakon savjesne i brižljive ocjene svih izvedenih dokaza, i to svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno u njihovoj sveukupnosti ocijenio, odnosno utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti neosnovan. Dakle, zaključak je ovoga suda da je cjelokupno tužiteljevo potraživanje koje je predmet ovoga spora neosnovano i u suprotnosti s relevantnim odredbama ZR-a, odnosno da tužitelj nema pravo niti na jedno od tih novčanih potraživanja iz radnog odnosa, što sud obrazlaže na sljedeći način.

17. U odnosu na otkazni rok, sud navodi da isti uređuju odredbe ZR-a, i to u čl. 121 i čl. 122, a koje je u svome nalazu citirao i vještak financijske struke. Sud navodi da je otkazni rok vremensko razdoblje od dana dostave otkaza ugovora o radu do dana prestanka radnog odnosa, a radnik ima pravo na njega u slučaju redovitog otkaza ugovora o radu. Otkazni rok predstavlja vrijeme koje traje od uručjenja pisane odluke o otkazu ugovora o radu do konačnog prestanka radnog odnosa, a svrha istoga je da se radniku omogući vrijeme za pronalazak novog posla, a poslodavcu za organizaciju poslovanja. Izuzetak u odnosu na pravo na otkazni rok je slučaj izvanrednog otkaza ugovora o radu, kada otkazni rok ne postoji, jer radni odnos prestaje odmah.

U konkretnom slučaju, kako tužitelju radni odnos kod tuženika nesporno nije prestao redovitim otkazom, već mu je u konačnici radni odnos kod tuženika prestao drugom Odlukom o izvanrednom otkazu ugovora o radu od 07.09.2020., to ovaj sud smatra da tužitelj u konkretnoj situaciji nema pravo na nikakav iznos naknade s osnova otkaznog roka.

18. U odnosu na potraživanje otpremnine, sud navodi da isto pravo iz radnog odnosa uređuje odredba čl. 126 ZR-a u st. 1, st. 2 i st. 3, koju je citirao i vještak financijske struke u svome nalazu. Kako je tužiteljev radni odnos kod tuženika prestao novom tuženikovom Odlukom o izvanrednom otkazu ugovora o radu od dana 07.09.2020., čija dopuštenost je utvrđena pravomoćnom sudskom odlukom (vezano za utvrđenje nedopuštenosti iste vodio se sudski postupak kod ovoga suda pod poslovnim brojem Pr-8306/2020., koji je tužitelj izgubio donošenjem prvostupanjske presude poslovni broj Pr-8306/2020-21 od 08.12.2022., koja je potvrđena drugostupanjskom presudom Županijskog suda u Rijeci poslovni broj GŽ R-55/2023-6 od 08.05.2024.), to tužitelju unatoč nespornoj okolnosti da je kod tuženika bio u radnom odnosu i više od dvije godine neprekidnog rada, ne pripada pravo na otpremninu.

Naime, ovaj sud smatra da bi tužitelj imao pravo na otpremninu samo u slučaju kumulativnog ispunjenja dvaju uvjeta, a to je da je uspio u sudskom sporu pod poslovnim brojem Pr-2602/2018 koji se vodio povodom prve tuženikove Odluke o izvanrednom otkazu ugovora o radu od 20.12.2017. i da tuženik kao poslodavac nije donio drugu Odluku o izvanrednom otkazu ugovora o radu od 07.09.2020., odnosno da je ista utvrđena nedopuštenom. Kako je u sudskim postupcima nesporno utvrđeno da je prva Odluka o izvanrednom otkazu ugovora o radu od 20.12.2017. utvrđena nedopuštenom (uspjeh tužitelja u predmetu poslovni broj Pr-2602/2018), ali da je druga Odluka o izvanrednom otkazu ugovora o radu od 07.09.2020. utvrđena dopuštenom, tj.

zakonitom (neuspjeh tužitelja u predmetu poslovni broj Pr-8306/2020), to sud u konačnici zaključuje da nije došlo do kumulativnog ispunjenja prije navedenih uvjeta. Posljedica toga je gubitak prava tužitelja na pravo na otpremninu, jer radnik ostvaruje pravo na otpremninu samo u slučaju kada sud (ili poslodavac u postupku povodom zahtjeva za zaštitu prava radnika) utvrdi da je izvanredni otkaz bio nezakonit i da je odluka o otkazu utvrđena nedopuštenom. To faktično znači da se pravno smatra kako razlog za izvanredni otkaz, odnosno skrivljeno ponašanje radnika zapravo nije postojao, ali tužitelj, obzirom na pravne posljedice pravomoćno dovršenog postupka pod poslovnim brojem Pr-8306/2020, gubi pravo na otpremninu, jer mu radni odnos kod tuženika u konačnici nije prestao temeljem nezakonitog, tj. nedopuštenog izvanrednog otkaza ugovora o radu od 20.12.2017., već temeljem zakonitog, tj. dopuštenog izvanrednog otkaza ugovora o radu od 07.09.2020.

19. U odnosu na potraživanje naknade štete, sud navodi da je u odredbi čl. 125 ZR-a, koju citira i vještak financijske struke u svome nalazu, uređen institut sudskog raskida ugovora o radu, a uz koji se vezuje naknada štete. Sud u konkretnom slučaju smatra da nisu ispunjene zakonske pretpostavke da se tužitelju dosudi naknada štete, obzirom da tužitelj nikada nije postavio zahtjev za sudskim raskidom ugovora o radu prema tuženiku, što je, prema mišljenju ovoga suda, trebao opravdano i osnovano učiniti po pravomoćnom okončanju postupka koji se vodio pod poslovnim brojem Pr-2602/2018, a u kojem je utvrđeno da prva Odluka o izvanrednom otkazu ugovora o radu tuženika kao poslodavca od 20.12.2017. nije bila dopuštena. Naime, kako tužitelj nesporno nije imao pravni interes za vraćanjem na rad, tj. na posao kod tuženika, zbog nespornog zasnivanja novog radnog odnosa, a što je potvrdio i u svom stranačkom iskazu, ovaj sud smatra da je tužitelj trebao novom tužbom predložiti određenje dana prestanka radnog odnosa kod tuženika (s datumom dan prije zasnivanja novog radnog odnosa) i zahtijevati naknadu štete, sve u skladu s citiranom odredbom čl. 125 st. 1 ZR-a. Nadalje, ovaj sud smatra da tužiteljev propust da postupi kako je prethodno opisano, tj. navedeno, dovodi do prekluzije njegovog prava da u ovome radnom sporu potražuje samo naknadu štete, koja je uvjetovana prethodnim postavljanjem zahtjeva za sudskim raskidom ugovora o radu, odnosno naknada štete ne može se potraživati samostalno, već kumulativno (što tužitelj nesporno nije učinio), nakon zahtjeva za sudskim raskidom ugovora o radu, tj. samo zajedno s istim, i to u istom tužbenom zahtjevu.

20. Tužitelj tijekom postupka navodi da je tuženiku predlagao da se radni odnos prekine sporazumno s danom 07.05.2018., da se u sporazumu navede da će tuženik isplatiti samo plaće, dok će ostala potraživanja biti predmet drugog sudskog postupka, ali da tuženik nije pristao na takvu formulaciju, već je čak i isplatu plaća tužitelju uvjetovao potpisom sporazuma kojim se tužitelj odriče bilo kakvih daljnjih potraživanja te da je iza toga uslijedio novi izvanredni otkaz ugovora o radu. Ovaj sud navodi da je u slučaju točnosti ovih navoda, tužitelj morao podnijeti tužbu s predloženim sudskim raskidom ugovora o radu i potraživanjem naknade štete sukladno već citiranom čl. 125 st. 1 ZR-a, a što nesporno nije učinio, pa taj njegov propust pada, odnosno ide na njegovu štetu.

21. Tužitelj tijekom postupka ističe da je pravna osnova njegovog novčanog potraživanja, koje je predmet ovoga spora, nesporno utvrđena u pravomoćno završenom sudskom postupku koji se vodio kod ovoga suda pod poslovnim brojem Pr-2602/2018. Međutim, ovaj sud smatra da iz rezultata provedenog dokaznog postupka proizlazi upravo suprotno tome, jer je tužitelj u potpunosti zanemario i ignorirao pravne

posljedice koje je izazvao pravomoćno dovršeni sudski postupak pod poslovnim brojem Pr-8306/2020, koji je on izgubio. Ovo stoga jer je tužitelju u konačnici ugovor o radu prestao tuženikovom dopuštenom Odlukom o izvanrednom otkazu ugovora o radu od 07.09.2020., i to zbog razloga na strani tužitelja te da stoga tužitelju niti ne pripadaju novčana potraživanja po predmetnoj tužbi.

22. Za predmet ovoga spora sud smatra bitnim naglasiti da tužitelj, nakon što ga je tuženik pozvao na posao sukladno odredbi čl. 124 ZR-a te nakon što se tužitelj tuženiku očitovao da mu nije prihvatljivo nastaviti rad i da je zasnovao novi radni odnos, nikada nije otkazao ugovor o radu tuženiku niti temeljem odredbe čl. 115 st. 4 ZR-a (radnik može otkazati ugovor o radu uz propisani ili ugovoreni otkazni rok, ne navodeći za to razlog), a niti temeljem odredbe čl. 116 st. 1 ZR-a (poslodavac i radnik imaju opravdani razlog za otkaz ugovora o radu sklopljenog na neodređeno ili određeno vrijeme, bez obveze poštivanja propisanog ili ugovorenog otkaznog roka /izvanredni otkaz/, ako zbog osobito teške povrede obveze iz radnog odnosa ili neke druge osobito važne činjenice, uz uvažavanje svih okolnosti i interesa obiju ugovornih stranaka, nastavak radnog odnosa nije moguć).

23. Kako se tužitelj nesporno nije vratio na rad, tj. na posao po pozivu tuženika kao poslodavca po pravomoćnom dovršetku spora Pr-2602/2018, niti je tužitelj tuženiku ikada kao radnik otkazao ugovor o radu (mogućnosti prema prije citiranim odredbama čl. 115 st. 4 ZR-a i čl. 116 st. 1 ZR-a), to unatoč tužiteljevom uspjehu u radnom sporu koji je vođen radi utvrđenja nedopuštenosti prve Odluke o izvanrednom otkazu ugovora o radu od 20.12.2017., tužitelj u konačnici, iz ranije iznijetih razloga, nema pravo na novčano potraživanje koje je predmet ovoga spora, a to je otpremnina. Kao što je već navedeno, tužitelj nije nikada tražio sudski raskid ugovora o radu, pa mu ne pripada niti pravo na naknadu štete, a kod izvanrednog otkaza ugovora o radu ne ostvaruje pravo na otkazni rok, pa je slijedom svega obrazloženog tužiteljev cijeli tužbeni zahtjev utvrđen neosnovanim.

U skladu s prednje navedenim je i dio iskaza svjedoka Sanjina Frankovića, prema kojem je prvom presudom utvrđeno da je otkaz nedopušten, što znači da tužitelju radni odnos nije prestao, a kada nema prestanka radnog odnosa, tada nema niti prava na otpremninu niti prava na otkazni rok.

24. Slijedom svega prednje navedenog, sud je utvrdio da je konačno uređeni tužbeni zahtjev tužitelja iz podneska od 30.09.2025. u cijelosti neosnovan te je sud u cijelosti odbio tužitelja s tužbenim zahtjevom i presudio je kao pod toč. I izreke ove presude.

25. U odnosu na prijedloge tuženika za prekidima ovoga postupka sukladno odredbi čl. 213 ZPP-a, ovaj sud je tijekom postupka smatrao da za isto nisu bili ispunjeni zakonski uvjeti. Naime, u odnosu na ishod spora pod poslovnim brojem Pr-8306/2020 (koji se vodio u odnosu na drugu Odluku o izvanrednom otkazu ugovora o radu od 07.09.2020.), taj postupak nije prekinut, jer je tuženik u sudski spis dostavio drugostupanjsku odluku (list 58-61 spisa) kojom je pravomoćno utvrđeno da je Odluka o izvanrednom otkazu ugovora o radu od 07.09.2020. dopuštena.

U odnosu na prijedlog tuženika da se ovaj postupak prekine do donošenja revizijske odluke u predmetu pod poslovnim brojem Pr-2602/2018, sud smatra da ovaj prijedlog nije bio osnovan, jer se postupci eventualno prekidaju samo do pravomoćnog okončanja nekog spora. Osim toga, tužitelj je u sudski spis uz podnesak od 11.12.2023.

dostavio revizijsku odluku, odnosno presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev 1108/2020-2 od 27.09.2023. kojom je revizija tuženika odbijena kao neosnovana (list 40-42 spisa).

26. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1 ZPP-a u svezi s čl. 155 ZPP-a, a isti je odmjerjen prema važećoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, a prema vrijednosti predmeta spora u vrijeme poduzimanja pojedine parnične radnje. Trošak se sastoji od troškova zastupanja tuženika po punomoćniku odvjetniku, i to: odgovor na tužbu 100 bodova (tbr. 8 toč. 1), ročišta 07.04.2021., 03.02.2025. i 09.04.2025., za svako po 100 bodova (tbr. 9 toč. 1), podnesak od 01.09.2025. (zaprimljen na sudu 02.09.2025.) 100 bodova (tbr. 8 toč. 1) i ročište 01.07.2026. (tuženik očitom omaškom u pisanju navodi 2025. godine) 100 bodova (tbr. 9 toč. 1). Tuženiku je ukupno priznato 600 bodova, tj. iznos od 1.200,00 eura, a na isti je priznat trošak PDV-a od 25% u iznosu od 300,00 eura. Stoga sveukupno priznati i dosuđeni trošak tuženika iznosi 1.500,00 eura.

Sud navodi da je Izmjenom Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 126/2022) čl. 1 izmijenjen Tbr. 50 ranije Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 142/12, 103/14, 118/14, 107/15 i 37/22), na način da vrijednost boda iznosi 15,00 kn. Sud još navodi da je Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/2023) u Tbr. 54 vrijednost boda određena u iznosu 2,00 eura.

27. Tuženiku nije priznat trošak sudskih pristojbi na odgovor na tužbu u visini od 140,00 eura i na presudu, također u visini od 140,00 eura, iz razloga što je tužitelj kao radnik (koji je oslobođen plaćanja sudskih pristojbi) izgubio predmetni spor, pa tuženik nije u obvezi plaćanja sudske pristojbe.

28. Tužitelj je oslobođen plaćanja sudske pristojbe prema čl. 11. st. 1. toč. 3. Zakona o sudskim pristojbama (NN 118/18), kao radnik u radnom sporu.

29. Slijedom svega iznesenog, valjalo je odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, 18. rujna 2026.

SUDAC:
Melanija Centner

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana koja se podnosi ovom sudu, a o kojoj odlučuje nadležni Županijski sud.

Stranci koja je pristupila ročištu radi uručenja presude rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano.

Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a uredno je obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano.

Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a nije uredno obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana dostave prijepisa presude.

DNA:

1. tužitelju po punomoćniku
2. tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088d-5ac71**

Kontrolni broj: **00045-50e2f-4152f**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Melaniya Centner, O=OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski radni sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.